

A close-up photograph of a man's torso and hands. He is wearing a dark suit jacket over a white dress shirt. His hands are positioned at the center of the shirt, as if he is about to button it. The lighting is dramatic, highlighting the texture of the fabric and the man's skin. The background is dark and out of focus.

Christina
Lauren

STOUTER

ondenkbaar

XANDER roman

CHRISTINA LAUREN

Stouter
Ondenkbaar

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Beautiful Bastard*
Oorspronkelijke uitgever: Gallery Books
Vertaling: Gabriëlla van Karsbergen
Omslagontwerp: HildenDesign, www.hildendesign.de
Omslagbeeld: HildenDesign/www.shutterstock.com
Auteursfoto: www.christinalaurenbooks.com
Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2013 Lauren Billings & Christina Hobbs
Copyright © 2014 voor de Nederlandse taal
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2014

ISBN 978 94 0160 226 6 / NUR 302

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Mijn vader zei altijd dat de enige manier om een vak te leren is door heel goed te kijken naar hoe iemand het doet.

‘Om de baan aan de top te krijgen, moet je onderaan beginnen,’ zei hij tegen me. ‘Zorg ervoor dat je degene wordt waar de CEO niet omheen kan. Zorg ervoor dat je z’n rechterhand wordt. Leer zijn wereld kennen en ze zullen je aannemen zodra je je diploma hebt gehaald.’

Ik was onvervangbaar geworden. En ik was absoluut de rechterhand geworden. Maar in dit geval was het wel zo dat ik de rechterhand was die doorgaans dat klote gezicht wilde slaan.

Mijn baas, meneer Bennett Ryan. *Lekkere klootzak.*

Mijn maag kneep samen bij de gedachte aan hem: groot, knap, en door en door slecht. Hij was de meest eigenzinnige, pompeuze eikel die ik ooit had ontmoet. Ik had de andere vrouwen in het kantoor wel horen roddelen over zijn escapades en ik vroeg me af of er niet meer voor nodig was dan alleen een mooi gezicht. Maar mijn vader zei ook altijd: ‘Je zult al vroeg in het leven leren dat schoonheid niet alles is en dat lelijkheid heel diep gaat.’ Ik had de afgelopen jaren al heel wat onaangename mannen ontmoet; op de middelbare school en op de universiteit had ik verkering gehad met een paar van deze types. Maar deze was het ergst van allemaal.

‘Hallo daar, mevrouw Mills!’ Meneer Ryan stond in de deuropening van mijn kantoor dat diende als een soort wachtruimte voor de zijne. Zijn stem was zo zoet als honing, maar dan wel honing die bevroren was geweest en vervolgens was opengebarsten.

Ik huiverde, en knikte. Vanochtend was eerst mijn telefoon nat geworden, daarna had ik mijn oorbellen in de pedaalemmer laten vallen, en later was ik van achter aangereden op de snelweg en moest ik wachten tot de politie kwam om ons te vertellen wat we allebei allang wisten: dat het niet mijn schuld was. Dus het laatste wat ik vanmorgen kon gebruiken, was een chagrijnige meneer Ryan.

Jammer voor mij dat hij niet in een andere smaak verkrijgbaar was.

Ik zei zoals gebruikelijk, ‘Goedemorgen, meneer Ryan,’ en hoopte dat hij zoals gewoonlijk een nors knikje zou geven.

Maar toen ik langs hem heen probeerde te glippen, mompelde hij, ‘O ja? “Morgen”, mevrouw Mills? Hoe laat is het in uw wereldje?’

Ik stopte en keek in zijn koude ogen. Hij was ruim twintig centimeter groter dan ik en voordat ik voor hem ging werken had ik me nog nooit zo klein gevoeld. Ik werkte nu zes jaar voor Ryan Media Group. Maar sinds zijn terugkeer in de familiezaak negen maanden geleden, was ik torenhoge hakken gaan dragen, zodat ik bijna net zo groot was als hij. Toch moest ik nog steeds mijn hoofd optillen om in zijn hazelnootkleurige ogen te kunnen kijken. En daar genoot hij duidelijk van.

‘Ik had een beetje een rampenochtend. Het zal niet meer gebeuren,’ zei ik, opgelucht dat mijn stem vastberaden klonk. Ik was nog nooit te laat geweest, maar laat het maar aan hem over om van die eerste keer een punt te maken. Het lukte me om langs hem heen te glippen, mijn tas en jas in de kast te hangen en mijn computer aan te zetten. Ik probeerde net te doen alsof

hij niet in de deuropening stond en me in de gaten hield.

“Rampenochtend” is een behoorlijk accurate omschrijving van wat ik vanmorgen te verduren kreeg tijdens uw afwezigheid. Ik heb persoonlijk met Alex Schaffer gesproken om uit te leggen waarom hij de ondertekende contracten niet had ontvangen op de afgesproken tijd: negen uur, lokale tijd, oostkust. Ik moest persoonlijk Madeline Beaumont bellen om haar te laten weten dat we daadwerkelijk doorgaan met het voorstel zoals geschreven. Met andere woorden: ik heb uw werk en het mijne gedaan vanmorgen. Zelfs al hebt u een “rampenochtend”, dan kunt u toch zeker wel om acht uur op kantoor zijn? Er zijn mensen die ruim voor de brunch opstaan en aan het werk gaan hoor.’

Ik keek naar hem. Wat irriteerde hij me toch zoals hij daar stond met zijn armen voor zijn brede borst gevouwen, en dat allemaal omdat ik een uurtje te laat was. Ik keek de andere kant op want ik wilde niet dat hij doorhad dat ik keek naar hoe zijn donkere pak om zijn brede schouders sloot. Ik had ooit de fout gemaakt om in de eerste maand dat we samenwerkten een bezoekje te brengen aan de fitnessruimte van het hotel waar we tijdens een congres verbleven. Zwetend en met ontbloot bovenlijf stond hij naast de loopband. Hij had een gezicht waar elk mannelijk model een moord voor zou doen en het meest geweldige haar dat ik ooit bij een man had gezien. *Vers geneukt haar*. Zo noemden de meiden beneden het, en volgens hen was die benaming ook terecht. Het beeld van hem terwijl hij zijn borst afveegde met zijn shirt stond voor altijd op mijn netvlies gebrand.

Natuurlijk moest hij het weer verpesten door zijn mond open te doen: ‘Het is goed om te zien dat u eindelijk eens belangstelling toont voor uw fysieke conditie, mevrouw Mills.’

Eikel.

‘Het spijt me, meneer Ryan,’ zei ik enigszins venijnig. ‘Ik begrijp dat ik u erg zwaar belast heb door u een fax te laten bedie-

nen en de telefoon te laten opnemen. Zoals ik al zei, het zal niet meer gebeuren.’

‘Daar kunt u zeker van zijn, het zal niet nog eens gebeuren,’ antwoordde hij met een brutale glimlach.

Als hij nou zijn mond eens kon dicht houden, dan zou hij helemaal perfect zijn. Een stuk tape zou de oplossing kunnen zijn. Ik had nog een rol in mijn bureaula liggen, die ik er af en toe uithaalde om mee te frunniken, hopennd dat ik hem ooit nog eens ergens voor zou kunnen gebruiken.

‘En om er zeker van te zijn dat u dit voorval niet zomaar vergeet, wil ik graag de complete tabellen van de Schaffer, Colton en Beaumont projecten om vijf uur op mijn bureau hebben. En daarna gaat u dat verloren uur van vanochtend inhalen door voor mij een neppresentatie te houden over de Papadakis-account in de vergaderzaal. Als u dit account wilt gaan beheren, dan zult u moeten bewijzen dat u verdomd goed weet waar u mee bezig bent.’

Mijn ogen werden groter en ik keek hoe hij zich omdraaide en de deur naar zijn kantoor achter zich dichtsmeet. Hij wist maar al te goed dat ik vooruitliep met dit project, dat tegelijkertijd mijn MBA-proefschrift was. Ik had nog maanden de tijd om mijn dia’s op orde te brengen zodra de contracten waren getekend, wat nu nog niet het geval was, ze waren nog niet eens volledig opgesteld. En nu, met al het andere werk dat ik te doen had, wilde hij ook nog eens dat ik een neppresentatie zou geven over... Ik keek op mijn horloge. Geweldig, nog zeven en een half uur, als ik de lunch oversloeg. Ik opende het Papadakis-dossier en ging aan de slag.

~

Terwijl iedereen naar buiten ging voor de lunch, bleef ik achter mijn bureau zitten werken, met een kop koffie en een zakje

studentenhaver uit de automaat. Normaal nam ik altijd kliekjes mee of ging ik met de andere stagiairs iets eten. Maar vandaag zou het een race tegen de klok worden om mijn werk af te krijgen. Ik hoorde de deur opengaan en keek op. Ik glimlachte toen ik mijn vriendin Sara binnen zag komen. Sara zat in hetzelfde MBA-stageprogramma bij Ryan Media Group als ik, alleen werkte zij bij de boekhouding.

‘Klaar om te gaan lunchen?’ vroeg ze.

‘God, Sara, het spijt me. Ik weet dat ik het heb beloofd, maar ik heb vandaag echt een verschrikkelijke dag.’ Ik keek haar verontschuldiging aan en haar glimlach veranderde in een grijns.

‘Een verschrikkelijke dag of een verschrikkelijke báás?’ grinnikte ze en ging op de rand van mijn bureau zitten. Sara werkte niet voor hem, maar ze wist wel alles over Bennett Ryan. Hij was een levende legende in dit gebouw. Als de jongste zoon van oprichter Elliott Ryan, en met een berucht kort lontje, stond Bennett het zelden toe dat iemand hem uitdaagde. Verdomme, als ik niet zo goed was geweest in mijn werk en hier al niet zo lang had gewerkt, dan zou ik nog niet eens de helft kunnen doen van wat ik deed.

‘Ik kom om in het werk,’ zei ik en blies mijn pony uit mijn ogen. ‘Zelfs als ik met z’n tweeën was dan zou ik dit nog niet op tijd af kunnen krijgen.’

‘Laat je niet door die klootzak commanderen. We weten allemaal wie hier de touwtjes in handen heeft, Chloe.’ Sara glimlachte en liep het kantoor uit.

Ik trok mijn rok iets op en boog voorover om mijn panty te inspecteren. ‘En om het allemaal nog erger te maken,’ begon ik toen ik Sara terug hoorde komen. ‘Heb ik deze stomme panty ook nog eens opgehaald. Kan deze dag nog erger worden?’

Ik stopte en zag dat het niet Sara was die daar stond. Mijn gezicht werd rood en ik trok mijn rok weer naar beneden.

‘Sorry, meneer Ryan. Ik...’

‘Mevrouw Mills, sinds u en de andere kantoormeisjes blijkbaar genoeg tijd hebben om over lingerie te praten, kunt u, naast het samenstellen van de Papadakis-presentatie, vast ook nog wel even naar het kantoor van Willis gaan om de marktanalyse en segmentatie voor Beaumont op te halen.’ Hij trok zijn stropdas recht en keek naar zichzelf in de weerspiegeling in mijn raam. ‘Denkt u dat u dat aankunt?’

Noemde hij me nu zojuist een ‘kantoormeisje’? Natuurlijk, als zijn stagiaire deed ik wel vaker kantoorklusjes voor hem, maar hij wist verdomme maar al te goed dat ik al jaren voor dit bedrijf werkte, al ver voor ik een JT Miller beurs kreeg voor Northwestern University. Over vier maanden zou ik mijn diploma krijgen.

Mijn diploma behalen en dan zo snel mogelijk bij je weg, dacht ik. Ik keek in zijn vurige donkere ogen. ‘Ik wil Sam anders wel even vragen of zij...’

‘Het was geen suggestie,’ onderbrak hij me. ‘Ik wil dat u ze ophaalt, mevrouw Mills.’ Hij staarde me kort aan en balde zijn vuisten. Toen draaide hij zich om en stormde terug naar zijn kantoor.

Wat is verdomme zijn probleem? Is het nou echt nodig om als een boze puber met de deuren te smijten? Ik pakte mijn jasje van de stoel en ging op weg naar onze dependance, een paar gebouwen verderop.

Toen ik terug kwam klopte ik op zijn deur, maar er kwam geen reactie. Ik probeerde de deur te openen, maar hij bleek op slot te zitten. Hij was zeker bezig met een vluggertje met een of andere rijke slet terwijl ik als een idioot half Chicago moest aflopen. Ik schoof de map door de brievenbus, in de hoop dat de papieren op de grond zouden vallen en dat hij op zijn knieën moest om ze op te rapen en te sorteren. Eigen schuld. Ik zag het al voor me, hij op zijn knieën, alle documenten bij elkaar rapend. Maar hem kennende, zou hij mij vast roepen om naar

dat steriele hok te komen om de boel op te ruimen. En hij zou toekijken.

Vier uur later waren de status updates compleet, mijn dia's zo goed als op orde, en moest ik bijna hysterisch lachen om wat voor akelige dag dit eigenlijk was. Ondertussen was ik bezig met het plotten van een zeer bloederige moord op de jongen van de kopieerwinkel. Een makkelijk klusje, meer was het niet. Een paar kopieën maken, een paar dingen inbinden. Het zou een makkie moeten zijn geweest. Naar binnen en weer naar buiten. Maar nee hoor, het had twee uur geduurd.

Ik racete door de donkere hal van het nu lege gebouw met het materiaal voor de presentatie in mijn armen geklemd en keek op mijn horloge. Tien voor half zes. Meneer Ryan zou me vermoorden. Ik was twintig minuten te laat. Zoals ik vanmorgen al had ervaren, haatte hij te laat zijn. 'Laat' was een woord dat niet bestond in het Bennett Ryan Eikel Woordenboek. Net zoals de woorden 'hart', 'aardig', 'compassie', 'lunchpauze', of 'dank u'.

En daar ging ik dan, rennend door de lege hallen op mijn torenhoge Italiaanse pumps, op weg naar mijn beul.

Ademhalen, Chloe. Hij kan angst ruiken.

Terwijl ik de vergaderzaal naderde probeerde ik mijn ademhaling te kalmeren en ging rustiger lopen. Ik zag zacht licht onder de dichte deur door schijnen. Hij zat dus al te wachten. Voorzichtig streek ik mijn haar en kleren glad en legde de papieren enigszins op volgorde. Ik haalde diep adem en klopte op de deur.

'Binnen.'

Ik liep de warm verlichte ruimte binnen. De vergaderzaal is gigantisch met een wand die bestaat uit plafondhoge ramen die een prachtig uitzicht bieden over Chicago vanaf de achttiende verdieping. Buiten werd het al langzaam donker en wolkenkrabbers bespikkelden de horizon met hun verlichte ramen. In het midden van de zaal stond een grote zware houten tafel. Aan

het hoofd van de tafel zat meneer Ryan en hij keek me aan.

Zijn jasje hing op de stoel achter hem. Hij had zijn stropdas losgemaakt en de mouwen van zijn spierwitte overhemd waren opgerold tot aan zijn ellebogen. Zijn kin rustte op zijn gespitste vingers. Zijn ogen boorden zich in de mijne, maar hij zei niets.

‘Het spijt me, meneer Ryan,’ zei ik. Mijn stem trilde nog van de inspanningen, ‘Het printen duurde...’ Ik stopte. Excuses zouden toch niet helpen. En trouwens, ik was niet van plan om hem mij de schuld te laten geven voor iets waar ik toch geen controle over had. Hij kon mijn rug op. Met mijn nieuw verworven dapperheid, deed ik mijn hoofd omhoog en liep ik naar hem toe.

Zonder hem aan te kijken, ging ik door mijn papieren en legde ik een kopie van de presentatie op de tafel voor ons. ‘Bent u klaar om te beginnen?’

Hij reageerde niet, maar zijn ogen doorboorden mijn dappere blik. Het zou allemaal een stuk makkelijker zijn geweest als hij niet zo ontzettend knap was. In plaats daarvan, gebaarde hij naar het materiaal dat voor hem lag en dat ik door moest gaan.

Ik schraapte mijn keel en begon met mijn presentatie. Terwijl ik de verschillende aspecten van het voorstel besprak, staarde hij naar de kopieën die ik hem had gegeven en zei verder niets. Waarom was hij zo rustig? Zijn woedeaanvallen kon ik nog wel aan, maar die akelige stilte? Het was om doodzenuwachtig van te worden.

Ik leunde over de tafel om te kunnen wijzen op een aantal grafieken toen het gebeurde.

‘Hun tijdslijn voor de eerste mijlpaal is een beetje ambi...’ Ik stopte halverwege mijn zin. Mijn ademhaling stokte. Zachtjes legde hij zijn hand op mijn onderrug en gleeed vervolgens naar beneden naar mijn kont waar hij hem liet rusten. In de negen maanden dat ik voor hem had gewerkt had hij me nog nooit opzettelijk aangeraakt.

En dit was absoluut opzettelijk.

De hitte van zijn hand brandde door mijn rok en in mijn huid. Elke spier in mijn lichaam verstijfde en het voelde alsof ik vanbinnen vloeibaar werd. Waar was hij in godsnaam mee bezig? Mijn hersenen schreeuwden dat ik zijn hand weg moest duwen en tegen hem moest zeggen dat hij me nooit meer mocht aanraken, maar mijn lichaam zei iets heel anders. Mijn tepels werden hard en ik klemde mijn kaken op elkaar. *Verraderlijke tepels.*

Mijn hart ging als een razende tekeer. Er ging minstens een halve minuut voorbij waarin geen van ons iets zei. Zijn hand gleed strelend naar beneden naar mijn dijbeen. Onze ademhaling en het gedempte lawaai van de stad onder ons, waren de enige geluiden in de stilte van de vergaderzaal.

‘Draai u om, mevrouw Mills.’ Zijn rustige stem doorbrak de stilte en ik rechtte mijn rug en keek voor me uit. Langzaam draaide ik me om. Zijn hand gleed over mijn lichaam en naar mijn heup. Ik voelde hoe zijn vingertopjes zich spreidden van mijn onderrug helemaal tot aan de zachte huid van mijn heupbeen. Ik keek in zijn ogen en zag dat hij me ingespannen aankeek.

Ik kon zijn borst op en neer zien gaan, elke ademhaling dieper dan de vorige. Een spiertje bewoog zich in zijn scherpe kaak en met zijn duim begon hij zachtjes op en neer te bewegen. Ondertussen bleef hij me aankijken. Hij wachtte tot ik hem tegen zou houden; ik had voldoende tijd gehad om hem weg te duwen of me gewoonweg om te draaien en weg te lopen. Maar er waren te veel gevoelens bij me losgekomen voor ik ook maar iets kon doen. Ik had me nog nooit zo gevoeld en ik had zeker nooit verwacht dat ik deze gevoelens voor hem zou hebben. Ik wilde hem slaan en hem vervolgens overeind trekken aan zijn kraag en zijn nek likken.

‘Wat denk je nu?’ fluisterde hij. Hij keek me uitdagend maar ook onrustig aan.

‘Daar probeer ik nog achter te komen.’

We keken elkaar nog steeds aan en hij liet zijn hand naar beneden glijden, van mijn dijbeen naar de zoom van mijn rok. Hij trok mijn rok omhoog en volgde met zijn vinger het bandje van mijn jarretelgordel en de kanten rand van mijn kousen. Een warme vinger glipte onder de dunne stof en trok het een klein beetje naar beneden. Ik smolt bijna en was helemaal warm.

Hoe kon ik mijn lichaam zo laten reageren? Ik wilde hem nog steeds slaan, maar nu, nog meer dan dat, wilde ik dat hij verder ging. Het zware gevoel tussen mijn dijen werd steeds erger. Hij bereikte de rand van mijn slipje en liet zijn vingers er onder door glijden. Ik voelde hoe hij langs mijn clitoris gleed. Toen duwde hij zijn vinger naar binnen. Ik beet op mijn lip en probeerde, zonder veel succes, een kreun te onderdrukken. Toen ik naar hem keek zag ik druppeltjes zweet op zijn voorhoofd staan.

‘Fuck,’ gromde hij stilletjes. ‘Wat ben jij nat.’ Hij deed zijn ogen dicht en het leek alsof hij dezelfde interne strijd voerde als ik. Ik keek naar beneden naar zijn kruis en zag hoe die tegen de zachte stof van zijn broek aandrukte. Zonder zijn ogen te openen, trok hij zijn vinger terug en pakte hij de dunne kant van mijn slipje beet. Hij keek me aan en trilde, de woede was duidelijk te zien. In een snelle beweging scheurde hij m’n slipje kapot. Het geluid weerklonk in de stilte.

Hij trok mijn heupen ruw naar zich toe, tilde me op, zette me neer op de koude tafel en spreidde mijn benen voor zich uit. Zonder het te willen kreunde ik toen zijn vingers me weer aanraakten, tussen mijn benen gleden en weer in me gingen. Ik verafschuwde deze man ontzettend, maar mijn lichaam veraadde me; ik verlangde naar meer van wat hij aan het doen was. Was hij er verdomme maar niet zo goed in geweest. Zijn aanrakingen waren niet zo zachtaardig en liefdevol als wat ik gewend was. Dit was een man die eraan gewend was te krijgen wat hij wilde en het bleek dat ik degene was die hij nu wilde hebben. Mijn hoofd viel opzij en ik leunde op mijn ellebogen.

Ik voelde dat mijn orgasme er snel aankwam.

Tot mijn grote afschuw jammerde ik zelfs, 'O, alsjeblieft.'

Hij hield op met bewegen, trok zijn vingers terug en balde zijn vuist. Ik ging rechtop zitten, pakte zijn stropdas beet en trok zijn mond ruw tegen de mijne aan. Zijn lippen waren net zo perfect als ze eruitzagen, stevig en glad. Ik was nog nooit gekust door iemand die zo duidelijk elke hoekje en gaatje wist te vinden. Hij daagde me zo uit dat ik bijna helemaal gek werd.

Ik beet op zijn onderlip en met mijn handen ging ik naar de voorkant van zijn broek en maakte zijn riem los. 'Je kunt er maar beter voor zorgen dat je de klus afmaakt, meneer Ryan.'

Achter in zijn keel klonk een laag en boos geluid. Hij pakte mijn blouse beet en trok hem open. De zilveren knoopjes kletterden over de lange tafel. 'Ik ben van plan nog veel meer te doen, mevrouw Mills.'

Hij liet zijn handen over mijn ribben glijden en over mijn borsten. Zijn duimen gleden op en neer over mijn strakke tepels. Ondertussen bleef hij me maar aankijken met die donkere blik van hem. Zijn handen waren groot en ruw en zijn aanraking was bijna pijnlijk, maar in plaats van hem weg te duwen, duwde ik me tegen hem aan om te laten weten dat ik meer wilde, en harder.

Hij gromde en hij greep me nog strakker beet. Ik bedacht me dat ik er wel eens blauwe plekken aan over zou kunnen houden, en heel even hoopte ik ook dat dat zo zou zijn. Ik wilde aan dit moment herinnerd worden, aan dit gevoel van helemaal zeker zijn van wat mijn lichaam wilde, volledig losgeslagen.

Hij leunde zo dicht tegen me aan dat hij in mijn schouder kon bijten. Fluisterend zei hij, 'Jij fucking flirt.'

Ik probeerde nog sneller zijn gulp open te maken en schoof zijn broek en boxersshort naar beneden. Ik kneep hard in zijn penis en voelde hem kloppen in mijn hand.

De manier waarop hij mijn achternaam uitsprak, 'Mills', zou me woedend hebben moeten maken, maar op dat moment

voelde ik maar één ding: pure, onvervalste lust. Hij trok mijn rok omhoog en duwde me terug op de vergadertafel. Voor ik ook maar een woord kon uitbrengen, greep hij me bij mijn enkels, pakte zijn penis beet, deed een stap naar voren en stootte diep bij me naar binnen.

Ik was niet eens verafschuwd door de luide kreun die ik slaakte, hij voelde beter dan wat dan ook.

‘Wat is er aan de hand?’ siste hij door zijn op elkaar geklemde tanden. Hij sloeg met zijn heupen tegen mijn dijen en drong diep in me. ‘Zeker nog nooit eerder zo geneukt, hè? Als je eens goed zou zijn geneukt dan zou je niet zo’n flirt zijn.’

Wie dacht hij wel niet dat hij was? En waarom vond ik het zo opwindend dat hij nog gelijk had ook? Ik had nog nooit ergens anders seks gehad dan in een bed, en het had ook nog nooit zo gevoeld als dit.

‘Ik heb wel betere seks gehad,’ zei ik spottend.

Hij lachte, een stil spottend geluid. ‘Kijk me aan.’

‘Nee.’

Net op het moment dat ik klaar ging komen, trok hij zich terug. In eerste instantie dacht ik dat hij het daarbij zou laten, maar toen pakte hij mijn armen beet en trok hij me omhoog van de tafel, zijn lippen en tong tegen de mijne gedrukt.

‘Kijk me aan,’ zei hij nogmaals. En eindelijk, nu hij niet langer in me zat, kon ik hem aankijken. Hij knipperde een keer, langzaam. Zijn lange donkere wimpers kwamen tegen zijn gezicht aan. Toen zei hij: ‘Vraag me of ik je wil neuken.’

Zijn toon was helemaal verkeerd. Het was bijna een vraag, maar zijn woorden pasten precies bij hem: een klootzak. Ik wilde wel dat hij me neukte. Maar ik zou hem er verdomme niet om vragen.

Ik liet mijn stem zakken en staarde hem aan. ‘Je bent een klootzak, meneer Ryan.’

Aan zijn glimlach kon ik zien dat hij had gekregen wat hij van

me wilde. Ik wilde hem een knietje geven, maar dan zou ik niet meer krijgen wat ik graag wilde hebben.

‘Zeg alstublieft, mevrouw Mills.’

‘Alsjeblieft, ga jezelf neuken.’

Het volgende wat ik voelde was het koude raam tegen mijn borsten. Ik kreunde door het intense temperatuurverschil van het raam en mijn huid. Ik stond in brand, elk deel van mijn lichaam wilde zijn ruwe aanraking voelen.

‘Je bent in elk geval wel consistent,’ snauwde hij in mijn oor en beet toen in mijn schouder. Hij schopte tegen mijn voeten aan. ‘Benen wijd.’

Ik deed mijn benen uit elkaar en zonder aarzeling trok hij mijn heupen naar zich toe en stootte recht in me.

‘Lekker die kou?’

‘Ja.’

‘Sluw, smerig meisje. Je vindt het lekker als er naar je gekeken wordt, hè?’ mompelde hij en nam mijn oorlelletje tussen zijn tanden. ‘Je vindt het geweldig dat heel Chicago naar boven kan kijken en kan zien hoe je wordt geneukt. Je vindt het heerlijk dat je mooie tietjes tegen het glas worden gedrukt.’

‘Hou op met praten, je verpest het helemaal.’ Maar dat was niet zo. Helemaal niet. Zijn strenge stem deed stoute dingen met me.

Maar hij lachte alleen maar en had waarschijnlijk door hoe ik huiverde van zijn stem. ‘Wil je dat ze zien hoe je klaarkomt?’

Ik kreunde, niet in staat wat te zeggen. Bij elke stoot werd ik verder tegen het glas aangeduwd.

‘Zeg het. Wilt u klaarkomen, mevrouw Mills? Geef antwoord of ik stop en laat je me in plaats daarvan afzuigen,’ siste hij en duwde zichzelf dieper en dieper bij me naar binnen.

Het deel van me dat hem haatte verdween als sneeuw voor de zon en het deel dat alles wilde hebben wat hij maar had te geven werd steeds groter, heter en veeleisender.

‘Zeg het me.’ Hij leunde voorover, zoog mijn oorlelletje tussen

zijn lippen en beet er toen hard op. 'Ik beloof je dat ik het je zal geven.'

'Alsjeblieft,' zei ik en deed mijn ogen dicht zodat ik alles kon buitensluiten en alleen hem nog maar zou voelen. 'Alsjeblieft. Ja.'

Hij strekte zijn arm en bewoog met precies de juiste druk en het juiste ritme over mijn clitoris. Ik voelde hoe hij glimlachte in mijn nek en toen hij zijn mond opendeed en zijn tanden in mijn huid zette, was ik verkocht. Een gevoel van warmte spreidde zich langs mijn ruggenwervels, rond mijn heupen, tussen mijn benen, en hij duwde zich weer tegen me aan. Ik sloeg mijn handen tegen het glas. Mijn hele lichaam trilde van het orgasme dat door me heen ging en me liet snakken naar adem. Toen het uiteindelijk minder werd, trok hij zich uit me terug, draaide hij me om zoog aan mijn nek, mijn kaak en mijn onderlip.

'Zeg dank je wel,' fluisterde hij.

Ik trok hard aan zijn haar aan in de hoop een reactie te krijgen en te zien of hij de controle had of deed alsof. *Wat zijn we aan het doen?*

Hij kreunde, leunde tegen mijn handen aan en kustte mijn nek. Hij duwde zijn erectie tegen mijn maag. 'Zorg er nu maar voor dat ik me goed voel.'

Ik begon zijn penis te strelen. Hij was zwaar en lang en paste perfect in mijn hand. Ik wilde het hem vertellen, maar ik zou wel gek zijn hem te laten weten hoe geweldig hij voelde. In plaats daarvan trok ik mijn hoofd terug en keek hem met halfdichte ogen aan.

'Ik ga je zo hard laten komen dat je helemaal zult vergeten dat je eigenlijk de grootste klootzak ter wereld bent,' gromde ik. Ik gleeed langs het raam naar beneden en nam vervolgens langzaam zijn hele penis in mijn mond. Hij verstijfde en liet een diepe kreun horen. Ik keek op naar hem, zijn handen en voorhoofd rustten tegen het raam, zijn ogen dicht. Hij zag er kwetsbaar uit en prachtig.

Maar hij was niet kwetsbaar. Hij was de grootste klootzak ter wereld en ik zat op mijn knieën voor hem. *Godverdomme, nee.*

En dus, in plaats van hem te geven wat hij wilde, stond ik op, trok mijn rok naar beneden en keek hem aan. Het was makkelijker nu, zonder dat hij me aanraakte en me gevoelens gaf die hij me niet zou moeten geven.

De seconden tikten voorbij en geen van ons keek weg.

‘Wat denk je verdomme dat je aan het doen bent?’ zei hij op scherpe toon. ‘Op je knieën en mond open.’

‘Vergeet het maar.’

Ik trok de voorkant van mijn knooploze blouse samen en liep weg, hopend dat mijn trillende benen me niet zouden verraden.

Ik griste mijn tasje van mijn bureau, trok mijn jasje aan en probeerde met trillende vingers de knoop vast te maken. Meneer Ryan was nog steeds niet naar buiten gekomen en ik rende naar de lift, biddend dat deze er zou zijn voordat hij me had ingehaald.

Pas toen ik buiten was kon ik nadenken over wat er was gebeurd. Ik had me door hem laten neuken. Had hem mij het meest heerlijke orgasme van m'n leven laten geven. En toen had ik hem laten staan met zijn broek op zijn enkels in de vergaderzaal met de ergste vorm van blauwe ballen die de mensheid ooit had gezien. Als dit het leven van iemand anders was geweest dan zou ik ze een grote high five hebben gegeven. Jammer dat het niet zo was.

Shit.

De deuren gingen open, ik drukte op de knop en zag hoe verdiepingen voorbij schoten. Zodra de lift aankwam in de lobby, racete ik de hal door. Ik hoorde nog net hoe een beveiligiger iets zei over laat werken, maar ik zwaaide alleen maar en snelde langs hem heen.

Bij elke stap voelde ik de pijn tussen mijn benen die me herinnerde aan de gebeurtenissen van het afgelopen uur. Toen ik bij

mijn auto kwam drukte ik het knopje van het alarm in, trok het portier open en zakte weg in de veiligheid van de leren stoel. Ik keek mezelf aan in de achteruitkijkspiegel.

Wat de fuck was dat?